

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Stephani Balvzii Miscellaneorum Liber ... Hoc est,
Collectio Veterum monumentorum, quæ hactenus
latuerant in varijs codicibus ac bibliothecis**

Baluze, Etienne

Parisiis, 1678

Fragmenta epistolarum Paulini Episcopi Aquileiensis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14688

Item Avitus.

Spiritum sanctum æquè patris & filii esse confiteor, eúmque à patre vel filio similiter mitti, quod mecum prolata quoque Apostoli sententia videtur adprobasse. Nam legimus: *Paracletus quem mittet pater in nomine meo.* Et alio loco: *Quem ego mittam vobis à patre.* Nec tamen, ut nuper habita conlocutione tractavimus, scinditur una personarum discretione divinitas. Quia si spiritus, ut adquiescitis, à patre filioque vel mittitur vel procedit, non potest missus mittensque misceri, & ex quo procedit procedensque confundi.

Ioa. 14. & 15.

Vide to. v. Spicileg. Dacher. pag. 115.

FRAGMENTA EPISTOLARVM

PAVLINI

EPISCOPI AQUILEIENSIS.

Paulinus ad Carolum Regem.

Math. 5.

Luc. 10.

MONEO te & deprecor obnixè, piissime Princeps, per eum qui Discipulis & Apostolis suis, quorum indigni vicem gerimus, ait, *Vos estis sal terra, & Qui vos audit, me audit, & qui vos spernit, me spernit,* ut tu pro nobis contra visibiles hostes pro Christi amore Domino opitulante dimices, & nos pro te contra invisibiles hostes Domini deprecantes potentiam spiritualibus armis pugnemus, liceátque Domini sacerdotes juxta evangelicas & apostolicas canonicasque regulas simpliciter Domino deservire & militare in solis castris dominicis: quia juxta ejusdem Domini vocem ne-

mo potest duobus dominis servire. Et Paulus: *Ne- 2. Tim. 2.*
mo militans Deo implicat se negotijs secularibus, ut
placeat ei cui se probavit. Nemo sibi blandiatur
 quòd utrumque possit & Deo & mundo servire:
 quia veritas est, & mentiri non potest qui hoc fieri
 non posse testatur.

Item qui suprà, de rectoribus.

Primum est quòd non verbis bene sed exemplis
 malè docent. Secundò, quòd contra divinam vo-
 luntatem & sacram institutionem atque apostolicam
 & canonicam auctoritatem non tribus saltim heb-
 domadibus sed multo tempore ab Ecclesia sibi com-
 missa, dimissis propriis sedibus & plebibus, post-
 posito divino consilio & auctoritate, postposita
 etiam prædicatione, doctrina, correctione, spiri-
 tus paracliti adsignatione, & sacra sancti chrisma-
 tis consecratione, omnique sacra institutione, in-
 retractabiliter abesse non erubescunt, & indifferen-
 ter, non utcunque, sed quasi rapaces & milites ar-
 morum, ad excitandos & provocandos eos qui san-
 guinem effundunt & multa flagitia committunt dis-
 currere non metuunt, & qui orando, docendo, &
 prædicando populum Dei & Ecclesiam sibi commis-
 sam regere Deique clementiam circa genus huma-
 num placare debuerant, ipsi è contra malè agendo,
 ut præfati sumus, disciplinam, ultionem, & iram
 divinæ animadversionis exaggerare non desinunt.
 Ut impleatur illud quod prophetia per Spiritum san-
 ctum comminatur: *Erit sicut populus, sic & sacer-*
dos. Res Ecclesiæ, quæ vocatæ sunt [vota] fide-
 lium, pretia peccatorum, & patrimonia pauperum,
 quibus fideles fidei ardore & Christi amore succensi
 ob animarum suarum remedium & cælestis patriæ
 desiderium sanctam ditaverunt Ecclesiam, ut his Ec-

Esa. 24.

*Lib. 1. Capitu-
 lular. 6. 77.*

clesia Dei exornaretur, & milites Christi alerentur, pauperes recrearentur, & captivi pro temporum oportunitate redimerentur, rapientes, non ut pastores, sed ut prædones, in militiam & vanitatem mundanam contra jus divinum expendere non delectant. Vnde facillimè conici potest quòd plus terrena quàm cælestia diligunt, plus mortales homines quàm Dominum metuunt, cum scriptum sit: *Obedire oportet Deo magis quàm hominibus.* Et iterum Apostoli inquit: *Non enim oportet nos relinquere verbum Dei & ministrare mensis.* Hinc est quòd nec præcipuis festivitatibus & sollemnitatibus anni nec saltem diebus quadragesimæ observationis, qui fasti & pœnitentiæ consecrati sunt, & magna devotione transigi debent, in quibus specialiter circa animarum procuracionem propensius & adtentius invigilare debemus, in propriis non meremur residere parvæciis ac civitatibus. pro quo & destitutio divini cultus & prædicatio in plebibus & cura subjectorum negligitur; præsertim cum nec sacerdotali ministerio hujusmodi congruant discursus, nec canonica sit auctoritatis. Legitur enim in Concilio Sardicensi capitulo xv. non debere Episcopum à sua Ecclesia plus tribus hebdomadibus abesse. Et capitulo viii. ejusdem Concilii constitutum est quando & pro quibus causis Episcopi ad palatium ire debeant. Legitur enim in Africano Concilio capitulo lxi. Concilium universale non nisi necessitate faciendum. Item in eodem, ne Episcopi diutiùs in Concilio teneantur. Legitur etiam in ecclesiastica historia quòd cum Iulianus destitutionem religionis Christi vellet inferre in Ecclesia, festinabat præfules Ecclesiarum à civitatibus distrahendo suspendere, ut eorum absentia solveretur Ecclesia, & dum qui docerent non essent, per hoc longo tempore paterentur populi propriæ religionis oblivionem.

Act. 5.

Act. 6.

Vide commonitorium synodi Aquilgran. 2. ad Pippinum Regem Aquit. c. 24. extremo.

Lib. 5. Capitular. c. 329.

Hist. tripart. lib. 6. c. 27.

Idem ad Carolum Imperatorem.

Expedit tibi, venerande Princeps, ut exerceas Præsules ad sanctarum scripturarum indagacionem & sanam sobriamque doctrinam, omnem clerum ad disciplinam, philosophos ad rerum divinarum humanarumque cognitionem, monachos ad religionem, omnes generaliter ad sanctitatem, primates ad consilium, iudices ad iustitiam, milites ad armorum experientiam, praelatos ad humilitatem, subditos ad obedientiam, omnes generaliter ad prudentiam, iustitiam, fortitudinem, temperantiam, pacem, atque concordiam. His & his similibus, viro- rum optime, Deo tibi propitio, sanctæ Ecclesiæ fastigium ad cumulare non cesses, ut admirabili in rerum ecclesiasticarum sive civilium administratione strenuus & sapientiæ fonte redundes & virtutis exhibitione triumphes.

ALCVINI EPISTOLA

A D

KAROLVM MAGNVVM.

IN nomine Dei Christi salvatoris mundi. David Christo Domini Albinus perpetuæ pacis & prosperitatis in Domino salutem. Sapientia est, ut philosophi diffinierunt, divinarum humanarumque rerum scientia, quam, excellentissime Imperator, religiosissima vestræ humilitatis prudentia diligenter ab hominibus requirere adsuescit, ut omnium sensus proprio cordis thesauro infundat, quatenus de hoc abundantissimo divitiarum gazophylacio iuxta